

ta vastu olnud, agga ommeti olli Jürri tedda truufuses teninud ja nüüd ennast süddameliku ar-
mastusega lapse pole pöörnud. Kui möldrit mulda
pandi, wiskas iggaüks leinajatest kolm korda mulda
pufärgi peale, agga Jürri panni lapse käed risti,
lugges Jõsa-meie palwet ja läks koju. Nüüd-
maggab mölder omma külmas hauas sure ülles-
tõusmise päwa hommikuni, ja ei tule mitte enam
weški kollinat. Kõiksime siis nüüd, mis temma
poejast sanud. — Surnuaejast läksid sugulased
weel kord weški jure taggasi lapse pärrast nõu
piddama. Üks ta emma wendadest, Zuhhan
Buderjaan ütles: „Poisi ma wõttan ennese
jure, sest mul polle last, weški jättame Jürri ho-
leks, kelle truufust tunneme. Kaarlišt peab ka
mölder sama, nenda kui temma isä ja suur-isä
ollid!“ — Kõik sugulased piddasid sedda nõu
heaks, jätsid Jummalaga, ja Zuhhan Buderjaan
wiis kohhe weikest Kaarlit ennese koju. Buder-
jaan, Kaarli onnu olli nisuggune inimene, kes
agga sellega üks rahhul on: et agga inimenesed

neist middagi pahha ei tea yäkida. Temma war-
rastas wiljast, mis jahwatada todi, mitte enam
egga wähhem kui nisuggune mölder wõib warras-
tada, kes üks inimeste ees tahhab õigeks petud
sada, agga mitte selle peale ei mõtle, et Jummal
inimese sallajamad teud ja temma süddame nõud
ja mõtted ärranääb, ja nende järrel ta peale
kohhut mõistab. Karel kaswas onnu hole al
priiskeste ülles; kes tedda näggi, kitis tedda.
Onnu murre olli, et ta kolis heaste pididi õppima,
sest ta ütles, et lapsest, mis nores põlwes ei wiitsi
middagi teha agga õppida, waid laiskuses, wiltsi-
mises ja koerustükkides ülleskaswab, ialgi õiget
inimest ei sa; mis kül wägga tõssi on. Karel
olli hästi õppinud, et ta mõistis nagu koolmeister
isfegi luggeda, kirjutada ja kõik raske arwamised
wälja arwata, ja peale sedda olli ta ka hea möl-
der; agga üks asji pudus temmale ommeti, ja
se olli Jummalala kartus, mis keikis asjus
kasju sadab, ja kellel on seinnatse ja tullewa ellu
tõutus. Mis ta kolis ja pärrast ka lewis Jum-